

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

Vandaag hebben we een heel moeilijk evangelie.
Een evangelie waar je zomaar op af zou kunnen knappen.
Jezus die zegt:
'Ik ben niet op aarde gekomen om vrede te brengen,
maar juist verdeeldheid.'
Toch wil ik proberen in hele kleine stapjes
deze woorden van Jezus
wat dichterbij te brengen.

Allereerst voelen wij natuurlijk wel aan,
dat Jezus niet gekomen is als een onruststoker.
Iemand die mensen tegen elkaar wil opstoken.
Of iemand die altijd en overal ruzie wil zaaien,
of olie op het vuur wil gooien.
Nou, zo kennen wij Jezus natuurlijk niet.

Maar wat bedoelt Jezus dan wel?
Ik moest even aan het volgende denken.
Toen Jezus stierf aan het kruis
hingen er aan weerszijden van Hem
twee misdadigers.
Let wel: allebei dus misdadigers.
Allebei dus slechteriken!
Maar de ene misdadiger maakt alleen maar
flauwe grappen en beledigt Jezus.
Terwijl de andere misdadiger
toch heel anders reageert!
En zo zegt hij eerst tegen die ander:
'Wij hangen terecht aan een kruis.
Wij hebben terecht onze straf verdiend.
Maar Jezus heeft niets verkeerd gedaan.
Hoe kun jij dan zulke flauwe grappen maken!'
En dan zegt hij vervolgens tot Jezus, heel ontroerend:
'Wilt U aan mij denken
wanneer U in uw Koninkrijk komt!'

Wat een verschil, hè.
Twee misdadigers, die toch totaal
verschillend reageren!

Is dit misschien toch
wat Jezus bedoelt met verdeeldheid?
Jezus laat zijn liefde tot het uiterste zien
aan dat kruis op Golgotha.
En dan toch reageert de een spottend
en de ander met eerbied!
Eerlijk gezegd begrijp ik dat zelf nooit zo goed!
Hoe kun je daar nou zo spottend op reageren!
Maar goed, ik kan alleen maar zeggen:
zo gaat het wel vaak bij ons mensen.
De ene reageert zo
en de ander reageert precies tegenovergesteld!
Is dat toch een vorm van verdeeldheid?

Nog een andere vorm van verdeeldheid!
Wat dichterbij huis!
U weet waarschijnlijk wel
dat ik een paar maanden geleden verhuisd ben
van Bennebroek, een grote pastorie,
naar een flatwoning precies op de grens van
Haarlem en Heemstede.
En ik moest ongelooflijk veel opruimen.
Zeker twintig jaar had ik nooit meer iets opgeruimd.
Veel te veel boeken, spulletjes, kleren
en noem maar op.
En dan moet je die spulletjes gaan schiften.
Verdelen.
Daar heb je weer dat woord: verdelen, verdeeldheid!
Dit heb ik al jaren niet meer gebruikt.
Dat kan nu wel weg.
Ja, maar dat moet absoluut mee.
Dat is me zo dierbaar.
Nou, u kent het wel.
Opruimen. Schiften. Verdelen.

Maar u voelt ook wel:
Dat is een verdelen waardoor de mooie dingen
nog meer tot hun recht komen
en de waardeloze dingen
opgeruimd worden.
Best een intensief proces,
maar toch heerlijk om te doen.
Opgeruimd staat netjes!

Zo moet er af en toe ook een opruiming komen
in ons hart!
Heel veel mooie dingen zijn er in ons hart.
Gelukkig wel.
Maar gaandeweg komen er ook
minder mooie dingen in ons hart.
Teleurstellingen,
verkeerde woorden,
die ons pijn hebben gedaan.
Of boosheid, of ongeduld,
of kritiek, die meer afbreekt dan opbouwt.
Af en toe is er dan een grote schoonmaak nodig.
Of, om het een beetje spannender te zeggen:
Niet alleen een grote schoonmaak, maar ook vuur.
Vuur dat al het vuil wegbrandt!

Maar dan wel een vuur,
dat ons niet totaal vernietigt.
Dat zou God natuurlijk nooit willen.
Maar een vuur dat ons, als kostbaar goud, loutert.
U kent die uitdrukking wel:
Goud dat in het vuur wordt gelouterd.
Goud wordt soms in vuur gesmolten
om het vuil van het pure goud
nog beter te kunnen scheiden.
'Vuur ben Ik op aarde komen brengen,
en hoe verlang ik dat het reeds oplaait!'
Zo zegt Jezus het in ons evangelie van vandaag.

En toch voelt Jezus zich daarbij ook beklemd.
Met andere woorden,
Jezus onderschat dat reinigingsproces absoluut niet.
Jezus voelt zich daarbij dus werkelijk beklemd.
Dat zegt nogal wat.
Zelfs Jezus kan zich dus 'beklemd' voelen.

Maar goed, twee misdadigers hangen dus
aan weerszijden van Jezus
en reageren daarbij totaal verschillend.
Maar ik vroeg mij af:
Hoe zullen wij reageren?
Wel, ik zal u eerlijk zeggen:
ik denk niet dat wij zo maar
of de ene misdadiger zijn of de andere.
Ik denk dat er altijd wel iets
van beide misdadigers in ons leeft.
Er is in ons hart een stukje eerbied.
Eerbied voor God.
Gelukkig wel.
Maar er is vaak ook een stukje
dat liever wegloopt.
We zullen misschien niet direct flauwe grappen maken.
Maar we zullen misschien toch wel liever weglopen.

Een vader met een doodzieke zoon zei eens tegen Jezus:
'Ik geloof, kom mijn ongeloof te hulp!'
Wel, die dubbelheid zullen we allemaal wel
op een of andere manier in ons hart herkennen.
Geloof, maar toch ook een stukje ongeloof.
Maar Jezus wil ons reinigen.
Schoonmaken.
Het ongeloof opruimen.
Misschien doet het even pijn. Beklemd!
Maar de vreugde daarna is des te groter.
En dan blijft alleen het geloof nog over!